LÊ XUÂN NHUẬN: (H□i kí Mùa Tháng 6) TH.TG. NGUY□N KH□C BÌNH VS – BI□N-LOẠN MI□N TRUNG

(H□i kí Mùa Tháng 6) TH.TG. NG.KH□C BÌNH VS

BI□N-LOẠN MI□N TRUNG – THI□U-TƯỚNG NGUY□N KH□C BÌNH

Lê Xuân Nhuận và cựu Thi□u-Tướng Nguy□n Kh□c Bình

VÀO một ngày không lâu sau L□ Qu□c-Khánh 1-11-1974, tôi lại nhận được lệnh kh□n vào gặp Đại-Tá (v□ sau là Chu□n-Tướng) Huỳnh Thới Tây, Phụ-Tá Tư-Lệnh CSQG đặc-trách *Ngành Đặc-Biệt* Trung-Ương, mà không được bi□t lý-do hay mục-đích gì, cũng y như l□n gọi tôi vào trình-diện, cu□i tháng 9 năm 1973, đ□ đưa tôi v□ Mi□n Trung.

Tôi vừa bước vào văn-phòng là Đại-Tá Tây d□n tôi đi ngay với ông, lên xe, qua bên tòa l□u c□a Chu□n-Tướng (v□ sau là Thi□u-Tướng) Nguy□n Kh□c Bình, Tư-Lệnh C□nh-Sát Qu□c-Gia.

Lên t□ng trên r□i, ông mới nói nh□ với tôi:

– Chuẩn-Tướng Tư-Lệnh muốn gặp riêng anh.

*

Lúc đó, ngồi tại phòng-chờ ngay trước phòng-giấy của Tư-Lệnh CSQG đã có ba viên đại-tá đang bàn-cãi gì đó với nhau.

Đó là các Đại-Tá (về sau là Chuẩn-Tướng) Nguyễn Văn Giàu, Phụ-Tá An-Ninh của Tư-Lệnh, và Trương Bảy, Phụ Tá Điều-Hành của Tư-Lệnh; cùng Đại-Tá Phạm Kim Quy, Trưởng Khối Tư-Pháp.

Đại-Tá Giàu nổi tiếng trong giới viên-chức dân-sự tại Bộ Tư-Lệnh CSQG là một sĩ-quan quân-sự rất "*dữ*". Nhưng tôi thấy ông là một vị tướng… không quân. Ông đảm-trách Kế-Hoạch "Cảnh-Sát-Hóa", an-ninh tổng-quát, các việc bắt giam và các loại trại giam của CSQG trên toàn-quốc, v.v… song chỉ ngồi ở Trung-Ương, chứ không có một hệ-thống tổ-chức nào đi xuống địa-phương, nên không có phận-vụ hay nhân-viên nào đặc-trách để chấp-hành mệnh-lệnh của ông từ cấp Vùng trở xuống cấp Tỉnh+Thị, nói chi đến cấp Xã+Phường. Chỉ có riêng tôi ở Vùng II trước kia, và ở Vùng I hiện nay, là tự-nguyện thực-hiện (bên ngoài nhiệm-vụ Cảnh-Sát Đặc-Biệt của tôi) và làm trung-gian xuống các cấp dưới để thực-thi các chỉ-thị của ông. Trực-diện thì tôi đã có gặp ông trước rồi. Hồi mới từ Phụ Đặc-ủy *Trung-Ương Tình-Báo* qua *Cảnh-Sát Quốc-Gia*, ra công-tác ở Vùng II, từ trên phi-cơ bước xuống sân-bay là ông liền bị xâm-xoàng; tôi, là người ra đón ông – hầu như lần nào có việc gì liên-quan đến *Quân-Lực* hay *quân-nhân* là cấp chỉ-huy CSQG tại Vùng II đều cử tôi đại-diện đi dự họp, tiếp-xúc, v.v… – tôi đã giúp đưa ông vào một phòng-ngủ trong khách-sạn *Nha-Trang* để ông nằm tạm nghỉ-ngơi.

Đại-Tá Tây giới-thiệu tôi với họ:

– Đây là Thiếu-Tá Lê Xuân Nhuận, Phụ-Tá Đặc-Biệt Khu I.

Sau khi các ông bắt tay tôi xong, Đại-Tá Bảy tóm-tắt

cho Đại-Tá Tây biết sự hiện-diện của họ tại đây, đại-ý là họ phải vào báo-cáo ngay cho Tư-Lệnh biết về cái *Thông-Tư Liên-Bộ* quy-định thủ-thức giải-tán biểu-tình, vì Tư-Lệnh muốn đọc cho biết nội-dung, trong lúc cần phải có quyết-định gấp về trường-hợp của Thiếu-Tá Liên Thành, Chỉ-Huy-Trưởng CSQG Thừa-Thiên–Huế, là người vừa mới đàn-áp một cuộc xuống đường do chính Linh-Mục Nguyễn Kim Bính, Chánh Xứ Phú-Cam (Huế), dẫn đầu.

Đại-Tá Quy nói rằng mình mới nhậm-chức, nên không biết về cái *Thông-Tư* ấy, bảo các phận-hành tìm thì tìm không ra.

Đại-Tá Giàu nói là vấn-đề cần phải được giải-quyết ngay, vì phía *Hội-Đồng Giám-Mục*, *Tòa Tổng-Giám-Mục*, nhất là "*Phong-Trào Chống Tham-Nhũng*", thì đang gây áp-lực nặng-nề lên Chính-Quyền.

Các vấn-đề tín-ngưỡng/giáo-hội (cũng như chính-trị/đảng-phái, v.v…) đều thuộc quyền kiểm-soát của Ngành Đặc-Biệt, và các biến-cố/tình-huống liên-hệ ở Thừa-Thiên/Huế đều do tôi ở Vùng I thay mặt Trung-Ương theo-dõi/điều-tra. Cho nên tin-tức của tôi có giá-trị bổ-túc cho tài-liệu của Bộ Tư-Lệnh CSQG.

Nhân cơ-hội này, tôi thấy cần-thiết nên đã nói với Đại-Tá Giàu:

– Thưa đại-tá, trong vụ vừa rồi ở Huế, Thiếu-Tá Liên Thành đã *làm đúng* thủ-tục quy-định trong *Thông-Tư Liên-Bộ*.

Đại-Tá Giàu nhìn các Đại-Tá Bảy, Quy và Tây, nhún vai. Tôi cảm thấy, dù có *làm đúng* hay không làm đúng thì Thiếu-Tá Liên Thành cũng khó lòng vượt qua vụ này.

Tôi quay qua nói với Đại-Tá Tây rằng bức *Thông-Tư Liên-Bộ* ấy (Bộ Nội-Vụ, Bộ Tư-Pháp, và Bộ Quốc-Phòng) hiện có tại *Ngành Đặc-Biệt* của mình. Ông hỏi lại tôi có chắc hay không, ở đâu; tôi đáp là tại E2 (*Nha Phân-Tình-Báo/Nội-Chính*) của Trung-Tá Phạm Văn Ca; vì tại cấp Vùng tôi đã nhận được một

bản sao từ nơi đó gửi ra.

Đại-Tá Giàu liền nhờ Đại-Tá Tây đi lấy giùm.

Đại-Tá Tây bảo tôi ngồi chờ, rồi cả bốn ông cùng rời phòng-chờ, xuống lầu…

*

Ngồi một mình, tôi vẩn-vơ suy-nghĩ xem những gì có thể sẽ xảy ra cho tôi.

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình là một người rất "*khó*", có thể nói là "*độc-tài*".

Trước khi ông qua *Cảnh-Sát Quốc-Gia*, Trung-Ương cũng như các Địa-Phương đều được tự-do báo-chí.

Nhiều cấp Vùng, Tỉnh, đã có ấn-hành những *đặc-san*, *nội-san*, *thư tin*, v.v… Nhưng ông ra lệnh từ nay cấm hết.

Tại Bộ Tư-Lệnh CSQG có tờ báo "*Bạn Dân*", ra đời từ thời *Đệ-Nhất Cộng-Hòa*. Dưới thời Đại-Tá Tổng-Giám-Đốc Nguyễn Văn Y, Chánh Văn Phòng [thay vì Phó Tổng-Giám-Đốc] Nguyễn Văn Hay, chính tôi cũng đã có nhiều bài được nhận đăng trên đó, kể cả mấy bài có vẻ… chướng tai. Bây giờ thì "*Bạn Dân*" là tờ báo duy-nhất được tồn-tại, nhưng số đặc-biệt *Xuân 1973* thì mãi đến *Xuân 1974* mới được phát-hành.

Các vị soạn-thảo bản văn cải-tổ *Lực-Lượng Cảnh-Sát Quốc-Gia*, hẳn không rành về nguyên-tắc hành-chánh, nên trong *Sắc-Lệnh* số 17A/TT/SL ngày 1-3-1971, biến *Tổng-Nha CSQG* thành một *Bộ Tư-Lệnh*, ngang hàng các Bộ khác trong Nội-Các, tức là tách rời khỏi *Bộ Nội-Vụ*, nhưng đã không có một khoản nào nói về ngân-sách, cho nên ngân-sách của *Bộ Tư-Lệnh CSQG* vẫn còn nằm trong ngân-sách của *Bộ Nội-Vụ*. Tết năm 1974, các vị bên *Bộ Nội-Vụ* giở lý, bắt bí, đòi phía CSQG phải nhượng bớt cho họ một phần, nếu không thì họ không chịu ký chuẩn-chi cho. Các cấp liên-hệ bên CSQG thì sợ, không dám trình nội-vụ lên Tư-Lệnh Nguyễn Khắc Bình. Báo hại, suốt cả tháng trời

C□nh-Sát Qu□c-Gia c□p dưới không có xăng cho xe chạy; các Bộ Ch□-Huy địa-phương ph□i dàn-x□p với các nhà th□u đ□ mua chịu xăng cho c□nh-xa…

Ông □ trên cao, có những sự việc c□p dưới không dám trình lên nên ông đâu hay… .

*

Khi ba viên đại-tá □y từ văn-phòng Tư-Lệnh bước ra, Đại-Tá Tây ra hiệu cho tôi cùng đứng dậy đ□ chu□n-bị đ□n phiên mình vào.

Đại-Tá B□y ch□ vào cái cặp h□-sơ đang c□m trên tay (tôi đoán là vụ Thi□u-Tá Liên Thành đàn-áp cuộc bi□u-tình c□a "Phong-Trào Ch□ng Tham-Nhũng" c□a LM Tr□n Hữu Thanh do LM Nguy□n Kim Bính d□n đ□u □ Hu□ vừa r□i), nhìn Đại-Tá Tây, l□c đ□u… .

Ngưng một lát, Chu□n-Tướng Nguy□n Kh□c Bình chuy□n sang v□n-đ□ khác:

– Anh nói tóm-t□t tình-hình □ Hu□ hiện nay ra sao?

Tình-hình □ Hu□ nói riêng, và những nơi khác liên-quan đ□n Hu□ nói chung, thì tôi đã có báo-cáo lên đ□y-đ□ r□i.

Tôi ch□ nh□n mạnh vài đi□m n□i bật mà thôi:

– V□ ph□n cộng-s□n thì qu□ trước đây chúng đã n□m được đa-s□ các tay "lãnh-tụ" tập-th□ sinh-viên, nh□t là qua vụ vu-kh□ng "*Chính-Quy□n b□t cóc Sinh-Viên*" vừa r□i, chúng đã tạo được □nh-hư□ng trong giới phụ-huynh sinh-viên & học-sinh, giáo-chức, và c□ qu□n-chúng nói chung.

"Nhưng tôi đã lập k□-hoạch, đích-thân ch□-đạo và y□m-trợ cho S□ Đặc-C□nh Thừa-Thiên/Hu□ s□-dụng một s□ biện-pháp tình-báo chuyên-môn đ□ lật ngược lại th□ cờ, làm ch□ tình-hình. Hiện nay, chúng ta đã chi□m được th□ thượng-phong đ□i với cộng-s□n trong giới giáo-chức, sinh-viên & học-sinh □ nội-

thành r□i”*.

——-

**Xem các trang 269 và 279.*

– V□ ph□n nội-chính?

– Tuy không có những t□-chức nh□ và nhi□u như từ Đà-N□ng tr□ vào, nhưng hai t□-chức lớn thì r□t đáng được Chính-Quy□n quan-tâm: đó là “*Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Gi□i Dân-Tộc*” và “*Phong-Trào Ch□ng Tham-Nhũng và Ki□n-Tạo Hòa-Bình*”, mà c□p-thi□t nh□t là “*Phong-Trào*” này.

– Anh nói v□ *Lực-Lượng Hòa-Hợp Hòa-Gi□i Dân-Tộc* trước.

– “*Lực-Lượng*” □y quy-tụ được h□u h□t Phật-T□ là thành-ph□n đại-đa-s□ trong dân-chúng, k□ c□ công-chức và quân-nhân. Ngoài Kh□i □*n-Quang* xu□t-phát từ Mi□n Trung và ki□m-soát h□u h□t Phật-Giáo-Đ□ kh□p nơi, Đại-Tướng Dương Văn Minh đã thu-phục được h□u h□t giới tín-đ□ Phật-Giáo g□c Mi□n Nam, và Giáo-Sư Vũ Văn M□u đã lôi-cu□n được h□u h□t kh□i tín-đ□ Phật-Giáo g□c Mi□n B□c di-cư. Đ□i với qu□c-t□ thì đó là *thành-ph□n thứ ba*; đ□i với qu□c-nội thì đó là tập-hợp dân-sự lớn mạnh nh□t, bao g□m nhi□u chính-đ□ng nh□t; các c□p lãnh-đạo lại là nhân-vật dân-c□ có quy□n b□t-kh□ xâm-phạm.

“Đi□u đáng nói là cộng-s□n đã len-l□i vào, và chính-quy□n địa-phương thì không dám dòm-ngó đ□n, phó mặc cho Trung-Ương lo.

“Tuy th□, tôi đã có người bên trong, cho nên bi□t trước chương-trình & nội-dung sinh-hoạt c□a họ, kh□p Vùng.

“Trên h□t, chính tôi đã gặp, trực-ti□p nói chuyện với Thượng-Nghị-Sĩ Vũ Văn M□u, Giáo-Sư Võ Đình Cường, và các tay c□m đ□u, nên bi□t ý-đ□ c□a họ, và tôi đã có trình lên thi□u-tướng r□i.”

– Anh có ch□c-ch□n là không có gì đáng lo?

– Vâng, nếu họ vẫn cứ tổ-chức mít-tinh tại các sân chùa, chứ không xuống đường gây xáo-trộn trật-tự chung, như *họ đã cam-kết với tôi*, và nếu họ không xúi-giục quân-đội gây binh-n gì, mà chờ chờ-đợi đến ngày bầu-cử Tổng-Thống, vào cuối năm tới, như họ đã nói rõ với tôi. Tính đến hôm nay, và riêng *Miền Trung* thì thế; còn về tương-lai, và các nơi khác thì tôi không dám đoán trước…

– Còn về "*Phong-Trào Chống Tham-Nhũng*"?

Tôi tin là Thiếu-Tướng Bình, tuy là tín-đồ Đạo Chúa, nhưng ông "sống đời công-chính theo lời Chúa dạy", sẽ "rất công-bình chứ không thiên-vị Đạo nào", không bao che cho người nào, nên tôi nói thẳng cảm+nghĩ của tôi:

– Chủ-đề *chống tham-nhũng* thì hấp-dẫn đối với mọi người, kể cả một số người mà bản-thân cũng không trong-sạch gì; nhưng tham-gia vào "*Phong-Trào*" thì hầu như là chỉ có tín-đồ Kitô-Giáo*; còn xuống đường thì là những phần-tử mà quyền-lợi vật-chất hoặc tinh-thần đã quá gắn liền với cụ Tổng-Thống Ngô Đình Diệm và gia-đình.

——-

**Một số nhân-vật chính-đảng và tổ-chức khác có tham-gia vào, nhưng không đáng kể so với đại-khối hơn 301 linh-mục.*

"Dù sao, cuộc biểu-tình của họ mà bị Cảnh-Sát [do Thiếu-Tá Liên Thành chỉ-huy] đàn-áp vừa rồi cũng đã gây được một tiếng vang, có lợi cho "*Phong-Trào*", tức là có hại cho Chính-Quyền. Đó là một bước dò đường. Tin-tức mới nhất cho biết là "*Phong-Trào*" sẽ tổ-chức xuống đường khắp nước. Từ Huế, Quảng-Trị vào các Tỉnh Vùng II thì do Linh-Mục Nguyễn Kim Bính, cha xứ Phú Cam ở Huế khởi-xướng.

"Tại Thủ-Đô Sài-Gòn và các Tỉnh Vùng III, Vùng IV thì do Linh-Mục Trần Hữu Thanh phát-động.

"Khi đó thì tình-hình khắp nước sẽ rối beng; Chính-

Quyền khó kiểm-soát được dân-chúng, ngay cả các Ban Tổ-Chức biểu-tình cũng không nắm vững thành-phần tham-gia. Và không ai đối-phó nổi với phản-ứng của các thành-phần bị họ chống, trong khi các phương-tiện truyền-thông trong và ngoài nước tha-hồ đổ thêm dầu vào.

"Tóm lại, '*Phong-Trào*' không chờ đến ngày bầu-cử sang năm; họ muốn Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu phải từ-chức ngay; họ muốn có một Tổng-Thống là tín-đồ Đạo Kitô."

Chuẩn-Tướng Bình nhắc tôi:

– Tổng-Thống [Nguyễn Văn Thiệu] cũng là…

Tôi thấy ông có vẻ thực tình muốn biết Sự Thật nên tôi trình-bày:

– Nhưng có một sự phân-tử phân-biệt "*đạo dòng*" với "*đạo theo*"*. Vả lại, vấn-đề không ngừng ở đó, mà là nhắm vào vai trò giáo-dân của người lãnh-đạo quốc-gia. Họ muốn có một Tổng-Thống rập khuôn cả Tổng-Thống Ngô Đình Diệm. Tổng-Thống hiện nay không hề đối-xử phân-biệt với các tín-đồ đạo khác, không chịu lợi-dụng Chính-Quyền để tạo ưu-thế cho *Đạo Kitô* – tự như gia-tăng tín-đồ – mà lại lập một đảng riêng là *Đảng Dân-Chủ*, nên họ bất-mãn. Họ đồn miệng rằng Đức Tổng-Giám-Mục Nguyễn Văn Bình đã "cảnh-cáo" Tổng-Thống về khoản này.

——-

**Trong quan-điểm đó, mãi đến thế-kỷ 21, nhà văn Nguyễn Văn Lục còn phát-biểu về Cựu-Hoàng Bảo-Đại như sau:*

"Bản thân Bảo Đại là người gốc Phật giáo, cái nhãn hiệu Thiên Chúa giáo bất quá chỉ là 'đạo theo' cho có lệ, và chính thức ông chưa hề bao giờ là người Thiên Chúa giáo."

"Nổi bật nhất là nội-dung những lời thuyết-giáo của Linh-Mục Nguyễn Kim Bính tại nhà thờ Phú-Cam, Huế, mà tôi đã cho thu băng gởi trình thiếu-tướng, trong đó đã có hai đoạn

tiêu-biểu cho hai phương-diện của một vấn-đề: một đoạn Linh-Mục Bính hằn-học khích-động đồng-đạo, đại-ý "*người ta đã ám-hại một tổng-thống anh-minh…*", và một đoạn ông cay-đắng phân bua, đại-ý "*như tôi là một Cha Xứ ở Phú Cam này, có ai mà không biết tôi; thế mà cái "ngài" Đại-Tá Tôn Thất Khiên ấy, cái "đồng" Tỉnh-Trưởng Tôn Thất Khiên ấy, đến nhậm-chức ở đây đã bao lâu rồi, mà vẫn chưa hề đến thăm hỏi tôi lấy một lần…*"

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình gật đầu:

– Tôi đã có nghe cuốn băng ấy rồi.

Ông hỏi tiếp tôi:

– Theo anh thì những việc gì cụ-thể có thể xảy ra trong tương-lai gần, hậu-quả thế nào?

– Cộng-sản Bắc-Việt đã-ạt chuyển quân và chiến-cụ vào. Quân-Lực của ta thì bị bó tay vì bản *Hiệp-Định Paris*; nếu có đụng-độ quân-sự thì điều đó thuộc thẩm-quyền của cấp Trung-Ương. Riêng về phương-diện chính-trị nội-bộ thì tình-hình chung ngày càng xấu thêm: các cấp Chính-Quyền địa-phương không biết thu-phục dân-tâm; nhất là ở vùng ven-ô, nói chi ở vùng tranh-chấp. Đồng-bào chán ghét tham-nhũng, mà lại khao-khát hòa-bình. Tổ-chức của nhóm các Linh-Mục Trần Hữu Thanh và Nguyễn Kim Bính là "*Phong Trào Nhân Dân Chống Tham Nhũng để Cứu Nước và Kiến Tạo Hòa Bình*". Một số tín-đồ Kitô-Giáo sẽ đồng-loạt xuống đường khắp nơi. Nếu không ngăn-chận thì có thể có bạo-động. Giả-dụ một số quá-khích (Việt-Cộng xúi-giục) tấn-công những người mà họ cho là đã tham-gia tích-cực vào cuộc Cách-Mạng 1-11-1963 lật đổ chế-độ *Đệ-Nhất Cộng-Hòa*, mà những người ấy thì nằm bên phía "*Lực-Lượng*", và tất-nhiên là những phần-tử này sẽ phải tự-vệ, biến thành xung-đột tôn-giáo, ít nhất cũng như biến-cố *Thanh-Bồ Đức-Lợi* tại Đà-Nẵng trước đây. "*Phong-Trào*" mà "làm mạnh" được thì phía "*Lực-Lượng*" hẳn cũng sẽ không chịu thua. Ngăn-chận thì bị gán cho là đàn-áp tôn-giáo; giả-dụ có kẻ bắt chước nữ-Dân-Biểu Kiều-Mộng-Thu, nằm lăn giữa đường để cho phóng-viên chụp

□nh, quay phim, dùng làm bằng-chứng là □ đã bị c□nh-sát bạo-hành, xong kéo đ□ng-bọn vào nhà-hàng lớn ăn khao, trong lúc ph□n-ứng c□a dư-luận chung, c□ trong nước l□n ngoài nước, nh□t là tại Hoa-Kỳ, ch□ nhìn vào t□m □nh "dân-bi□u mà cũng còn bị đánh ngã giữa đường" thì r□t b□t-lợi cho ta.

"Hơn nữa, làm sao có đ□ lực-lượng đ□ giúp vãn-h□i an-ninh: kinh-nghiệm các vụ lộn-xộn □ Quận Hoài-Nhơn c□a T□nh Bình-Định*, Thị-Xã Tuy-Hòa c□a T□nh Phú-Yên*, vừa qua, cho th□y là Chính-Quy□n T□nh *b□t-lực* khi chính C□nh-Sát c□a địa-phương mình bị đám lộng-hành bao vây, t□n-công. Trung-Ương cũng khó ti□p tay: ch□ nội một vụ □ *Chùa Linh-Sơn*, Đà-Lạt, mà ph□i c□n có phi-cơ quân-sự di-chuy□n *C□nh-Sát Dã-Chi□n* từ Sài-Gòn lên; n□u có bi□n-động nhi□u nơi một l□n thì làm sao mà gi□i-nguy?

——-

*Xem sách "C□nh-Sát-Hóa…" c□a Lê Xuân Nhuận.

"Quan-trọng hơn h□t là bọn Việt-Cộng đã xâm-nhập vào "*Phong-Trào Ch□ng Tham-Nhũng và Ki□n-Tạo Hòa-Bình*". Chúng đã hi□u rõ là t□-chức này thù-hận ch□-độ hiện-thời hơn h□t (vì Sư-Đoàn c□a T□ng-Th□ng là lực-lượng ch□-y□u t□n-công Dinh Gia-Long), nên chúng lợi-dụng đ□ có thêm những đ□ng-minh chung sức ch□ng phá Việt-Nam Cộng-Hòa.

"Trong lúc đó, '*Phong-Trào*' đã b□t đ□u lôi kéo thêm các t□-chức khác nữa, từ bên ngoài Kitô-Giáo – thí-dụ *Đ□ng Đại-Việt* – đ□ cùng hư□ng-ứng '*Phong-Trào*'.

"Việt-Cộng th□y rõ '*Phong-Trào*' là hình-thức đ□i-lập hợp-pháp, n□p được vào đó là hoạt-động d□ vô cùng.

"Chúng sẽ có th□ trà-trộn xúi-giục chi□m giữ công-s□, đột-nhập đ□n bót, kh□ng-b□, phá-hoại, ít nh□t là cũng thành-công v□ mặt chính-trị, thông-tin tuyên-truy□n…"

– Theo anh thì Chính-Quy□n nên đ□i-phó cách nào?

Tôi nghĩ đến mối ác-cảm của Linh-Mục Nguyễn Kim Bính, Cha Xứ Phú-Cam, đối với Đại-Tá Tỉnh/Thị-Trưởng Tôn Thất Khiên, vì đã "*chưa hề đến thăm hỏi*" ông lần nào, và mối căm-thù của ông đối với Thiếu-Tá Liên Thành, Chỉ-Huy-Trưởng CSQG địa-phương, vì đã "*đàn áp cuộc xuống đường*" do chính ông dẫn đầu, và chương-trình hành-sự của tôi.

– Tôi xin đề-nghị Trung-Ương tạm-thời nhượng-bộ "*Phong-Trào*" một bước đầu tiên, để tiện cấp-thời vô-hiệu-hóa mọi kế-hoạch hoạt-động của họ hiện nay, bằng cách cả hai tín-đồ *Kitô-Giáo*, gốc-gác *Đệ-Nhất Cộng-Hòa* và thân-cận với giới cựu *Cần-Lao*, ra làm Tỉnh-Trưởng và Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Sát Quốc-Gia tại Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế…

Thiếu-tướng Bình và Đại-Tá Tây nhìn nhau.

Tôi nói tiếp liền:

– Như thế là chỉ mới giải-quyết được bước đầu, chứ chưa xong trọn vẹn-đẹ.

"Nếu tôi còn ở *Vùng I* thì tôi, *chính tôi*, sẽ ngăn-chận được mọi sự xáo-trộn tiếp theo, cho *Vùng I*, và do đó, cho toàn *Miền Nam*…" (Xem thêm)

*

Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình, Tư-Lệnh Lực-Lượng Cảnh-Sát Quốc-Gia Việt-Nam Cộng-Hòa, đứng dậy, đưa tay bắt tay cám ơn tôi, và kết-thúc cuộc tiếp-xúc bằng lời khuyến-khích tôi và hứa-hẹn sẽ thăng cấp cho tôi vào "*Ngày Cảnh-Lực*" 1-6-1975.

Tôi cùng Đại-Tá Hùynh Thới Tây trở về văn-phòng Trưởng Ngành Đặc-Cảnh Trung-Ương, lần này thì cùng đi bộ.

Tôi muốn nói lên một lời cám ơn ông đã đề-bạt tôi, đã dành cho tôi rất nhiều đặc-quyền, đặc-ân, mà các viên-chức khác, ngang tôi, kể cả cao cấp hơn tôi, cũng không có được – đương-nhiên là trong công-vụ mà thôi. Ít nhất thì ông cũng đã bắt cả các cấp Giám-Đốc phụ-tá của ông tại Trung-Ương

phải đích-thân đáp-ứng ngay mọi đề-nghị của tôi; và, thay vì, như với nhiều giới-chức khác – cấp dưới dâng nạp quà cáp lên cho cấp trên – thì ông ngược lại đã cho riêng tôi mỗi tháng 20,000 đồng, tương-đương gần nửa tháng lương của tôi, để thuê nhà ở, vì tôi phải rời gia-đình mà ra *Miền Trung* – tất-nhiên với sự tán-đồng của Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình.

Nhưng tôi không nói ra được lời cám ơn đó, vì nó có vẻ nịnh-hót thế nào ấy – một việc mà tôi không bao giờ làm, cho nên đã bị thiệt-thòi từ hai mươi bảy năm nay.

Chúng tôi lặng-lẽ bước bên cạnh nhau, trước những cặp mắt ngạc-nhiên của nhiều sĩ-quan gặp trên đường đi.

Cuối cùng, như để đánh tan bầu không-khí lạt-lẽo ấy, và lấy lại thế chủ-động, Đại-Tá Tây nói với tôi:

– Qua Sóc-Phục thì có tiện…

Câu nói ngắn-ngủi mà tôi nghe như nói lên tâm-tư của một số đông viên-chức chỉ-huy Ngành Đặc-Cảnh thời bấy giờ.

Sau đó, ông không quên trao tiền thuê nhà cho tôi, và nhắc tôi cần gì thì giải-quyết gấp với các Giám-Đốc hữu-quan, để còn rời Sài-Gòn sớm mà ghé thăm gia-đình hiện ở Nha-Trang…

.

*

Tôi vừa về đến Nha-Trang thì nhận được tin Trung-Ương đã cử hai nhân-vật khác đến thay Đại-Tá Tôn Thất Khiên và Thiếu-Tá Liên Thành trong chức-vụ Tỉnh/Thị-Trưởng và Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế.

Tân Tỉnh/Thị-Trưởng là Đại-Tá Nguyễn Hữu Duệ.

Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực *Vùng I*, nhắn tôi ra Đà-Nẵng gấp, để cùng ông ra Huế chủ-tọa lễ giao-nhận chức-vụ Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế, giữa Thiếu-Tá Liên-Thành và Trung-Tá Hoàng Thế

Khanh.*

——-

*Xem "Trung-Tá Hoàng Thị Khanh", trang 367.

Những lần trước, tôi có thể ở lại với gia-đình vài ngày; vì tuy ở xa nhiệm-sở, dù ở Tỉnh/Thị/Quận nào khác, kể cả những ngày ở Sài-Gòn và ở Nha-Trang, nhưng qua một hệ-thống liên-lạc đặc-biệt mà tôi đã tự mình sắp-xếp và đặt trong tình-trạng thường-trực 24/7, tôi vẫn liên-tục trực-tiếp điều-khiển và giải-quyết mọi việc ở cơ-quan.

Lần nầy thì tôi phải gọi Hãng Hàng-Không *Air Vietnam* yêu-cầu dành chỗ ưu-tiên để sáng hôm sau tôi ra Đà-Nẵng ngay**.

——-

**Bản gốc Chương này đã được in trong cuốn hồi-ký "*Vũ Vùng Chiến-Tuyến*" do Nhà "Văn Nghệ" ở Nam California, USA, xuất-bản năm 1996, nay được in lại, giữ nguyên tất cả các sự-kiện và nội-dung cốt-yếu – chỉ thêm vào một số hiệu-đính, phụ-chú, giải-thích cho đầy-đủ và rõ-ràng hơn mà thôi.

LÊ XUÂN NHUẬN

Biến-Loạn Miền Trung

==========

VỀ NHÂN-THÂN LÊ XUÂN NHUẬN

Đại-Tá Huỳnh Thới Tây đưa tôi vào gặp Chuẩn-Tướng Nguyễn Khắc Bình.

Trong cuộc gặp mặt này, Đại-Tá Tây chỉ đóng vai trò dự-thính và quan-sát-viên, từ đầu đến cuối không hề nói một tiếng nào.

Sau khi bắt tay, mời ngồi, hỏi qua về sức khỏe và gia-

đình tôi, xong Tướng Bình nói:

– Tôi định đưa anh ra làm *Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Sát Quốc-Gia* Tỉnh Thừa-Thiên & Thị-Xã Huế [thay Thiếu-Tá Liên Thành], anh nghĩ sao?

Tôi không nghĩ sao hết.

Trong một thời-buổi mà giấc mơ của không biết bao nhiêu sĩ-quan cấp tá, dù là đã được biệt-phái từ Quân-Lực qua Cảnh-Lực rồi, hay là vẫn còn ở bên quân-ngũ, là được cử làm Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực một Tỉnh, một Thị-Xã, hoặc một Quận ở Thủ-Đô Sài-Gòn, thì tôi đã thấy chán ngán từ lâu cái chức-vụ mà giá-trị công-chính của nó đã bị nhiều người dẹp bỏ, để chỉ mong đợi cái hệ-quả tư-tà của nó mà thôi. Có thể nói đó là một cương-vị để làm tiền; trừ một số ít chỉ tự bằng lòng với những lợi-lộc vừa-phải tự-nhiên-mà-có, còn thì đua nhau đổi trắng thay đen vơ-vét cho đầy túi tham, mà điều tệ-hại hơn hết là do đó mà dung-dưỡng tệ-nạn xã-hội, làm suy-yếu đội-ngũ Quốc-Gia, tạo kẽ hở cho đối-phương xông lên.

Tôi nghĩ đến bản-thân tôi, mà gia-đình còn ở Nha-Trang: nếu làm việc ở Đà-Nẵng như hiện nay thì tôi còn có thể ít nhất mỗi tháng một lần về Trung-Ương và nhân đó ghé thăm gia-đình, chứ đi làm việc ở các Tỉnh khác thì khó mà về Nha-Trang vì trái ngõ đường; còn nếu đưa vợ+con theo thì cứ mỗi lần dời-đổi chỗ ở là một lần hao-tốn, xáo-trộn, mà đã chắc gì ở được tại một Tỉnh nào lâu đâu.

Riêng đối với Huế, sau mười lăm năm dâu-bể – kể từ ngày tôi bị đày đi khỏi nó, vì chống độc-tài Nhà Ngô, vào năm 1960 – bộ mặt đã khác hẳn rồi, tấm lòng cũng chẳng còn nguyên; bây giờ nếu tôi vẫn ở xa Huế mà giúp-đỡ Huế thì dễ, chứ ở ngay Huế thì e tôi sẽ khó lòng mà tự giúp-đỡ được ngay chính mình.

Tôi thấy rõ là các cấp chỉ-huy của tôi hiện nay, Chuẩn-Tướng Bình và Đại-Tá Tây, đã dành cho tôi một lòng ưu-ái đặc-biệt, cỡ một đặc-ân lớn-lao. Đáng lẽ tôi nên nói một câu

gì khéo-léo, đ vừa ch-từ vừa t lòng cám ơn.

Bt bao nhiêu ln tôi đã nghe rõ các người xung quanh, dù là c p Xã p, c p Toán T, nói đn "*ct-nhc*", nói đn "*chức-phận*", nào là "*tri-ân*", nào là "*trung-thành*". Nhưng tôi không th s-dụng miệng lưỡi mình trong trường-hợp này, mặc dù bt rằng một lời nói ngọt sẽ gây được nhiu thiện-cm nơi người nghe hơn.

Tôi đáp:

– Xin thiu-tướng cho tôi lại Đà-Nng.

C Chun-Tướng Bình ln Đại-Tá Tây đu giữ v mặt đim-nhiên, nhưng tôi nghĩ là họ hn không khi ngạc-nhiên.

Tướng Bình hi tôi:

– Tại sao anh không thích ra Hu?

Tôi nghĩ ngay đn trách-vụ *n-định tình-hình nội-chính* *Min Trung* mà Trung-Ương đã giao cho tôi, nht là Hu, mà cụ-th là chng đơn/h-sơ khiu+t dày thịch từ Hu mà tôi đã t-nhị xin giao qua cho phía *An-Ninh Cnh-Lực* nhận-hành năm ngoái (nhưng thực ra các vụ-việc vn chưa được ai gii-quyt trôi tròn – mà nu gii-quyt thì k ch-trách sẽ bị danh-bại thân-liệt tức-thời) .

Tôi thực tình tr lời Chun-Tướng Bình:

– Vì tôi bị đi đi xa, nay được tr v; gặp những k đáng bị trừng-trị mà *dung-thứ* thì không được, nhưng *ra tay* thì sẽ bị xem là tr thù hoặc tr mặt, e không trọn ting với đời…

Phóng-nh trang 229 "V Vùng Chin-Tuyn" (1996)

Tướng Bình hi tip:

– Anh thy nu nơi khác thì d làm việc hơn

□ Hu□ sao?

Tôi sợ là ông hi□u l□m rằng tôi tránh né những nơi khó-khăn. Tôi không tránh né khó-khăn mà tôi ch□ mu□n tránh né những nơi mà mình có th□ bị dùng làm vật hy-sinh. Tự-nhiên tôi th□y mu□n nói, công-khai và trực-diện, vì đây qu□ là cơ-hội hi□m có, rằng: "Các ông đừng đánh giá tôi ngang hàng với đa-s□ cùng mang c□p-bậc và/hoặc cùng giữ chức-vụ như tôi!" – ý tôi định nói là vì tôi không gặp thời, chứ thực ra thì… Tôi b□ng kịp tự ki□m-ch□, và ch□ trình-bày một cách mà tôi cho là… *khiêm-t□n*:

– Tôi có kh□-năng làm Ch□-Huy-Trư□ng C□nh-Lực tại b□t-cứ một T□nh nào trên toàn-qu□c, mà không thua kém b□t-cứ một người nào.

Nói xong, tôi tự th□y là mình đã lỡ lời.

Nhưng Tướng Bình gật đ□u. H□n ông hi□u rõ là tôi nói thật.

Nhưng có lẽ ông tư□ng tôi mu□n xin đi làm Ch□-Huy-Trư□ng C□nh-Lực tại một T□nh nào không có người cũ quen tôi, đ□ d□ trừng-trị những k□ phạm-pháp hơn chăng, nên ông h□i tôi:

– Anh nghĩ th□ nào v□ T□nh Qu□ng-Nam?

Thừa-Thiên là quê mẹ tôi; tôi đã lớn lên □ đó, tôi có □ đó r□t nhi□u k□-niệm trọn đời khôn quên, th□ mà tôi đã ch□i-từ, hu□ng gì Qu□ng-Nam. Tôi th□y thật khó nói lên ý-ki□n c□a mình. Tuy th□, nhìn th□y nét mặt c□a tôi là ông bi□t ngay tôi không nhận lời.

Ông li□n nói ti□p:

– Tôi cho anh chọn T□nh nào anh thích.

Đ□n tận nước này thì thật quá l□m. Một vị Tư-Lệnh Lực-Lượng C□nh-Sát toàn-qu□c, đ□ng-thời cũng là Đặc-□y-Trư□ng Ph□ Đặc-□y Trung-Ương Tình-Báo, thứ-bậc g□p đôi Bộ-Trư□ng,

hiện có đ□y-đ□ quy□n-hành cũng như dư-thừa thuộc-viên thân-tín đ□ chọn b□-nhiệm vào các chức-vụ ch□-huy, từ □ Trung-Ương xu□ng đ□n Xã Phường, mà lại ch□p-nhận cho tôi tự chọn địa-phương công-tác theo ý mu□n riêng c□a mình!

Tôi thật xúc-động trước thái-độ đó, cùng lúc c□m th□y th□a-mãn, vì tự-ái được vu□t-ve.

Ph□i chăng C□p Trên c□n tôi tập-trung n□-lực đ□m-trách an-ninh trật-tự riêng cho một T□nh quan-trọng, như T□nh Thừa-Thiên, mà t□nh-lỵ là Thị-Xã Hu□, nơi xu□t-phát liên-tục c□a những phong-trào ch□ng-đ□i Chính-Quy□n Trung-Ương, và hiện nay v□n là nơi sôi-sục chính-tình, nên c□n có tôi có mặt thường-trực tại ch□ đ□ chuyên-chú lo □n-định nội-an; hoặc T□nh Qu□ng-Nam, là nơi bám trụ c□a các cơ-quan đ□u-não c□a c□ *Đ□ng-□y Liên-Khu V* l□n *Bộ Tư-Lệnh Quân-Khu V* c□a đ□i-phương, cũng là hậu-cứ ti□p-nhận lực-lượng cộng-s□n từ B□c-Việt xâm-nhập vào, bàn-đạp đ□ chúng vừa c□m chân *Quân-Đoàn I* c□a ta, vừa ti□n sâu hơn vào các t□nh □ phía Nam, k□ từ vùng đ□t địa-đ□u chi□n-lược này bên trong phòng-tuy□n A-Sau và Đèo H□i-Vân, nên c□n có tôi chú-tâm b□o-vệ s□ đông đ□ng-bào bị kẹt tại các Xã □p thuộc vùng tranh-ch□p □ giữa hai bên? N□u th□ thì tại sao ông lại b□o tôi chọn T□nh nào khác hơn? Hay là ông định đưa người nào khác đ□n thay-th□ tôi □ trách-vụ và hoạt-hạt hiện-thời? Trong trường-hợp đó, tôi nên chọn một T□nh nào tiện đường cho tôi đ□ d□ đi+v□ chăm-sóc gia-đình hiện □ Nha-Trang.

Tôi bèn h□i lại:

– Thưa thi□u-tướng, b□t-cứ □ *Vùng* nào?

Tướng Bình m□m cười, nhận th□y tôi đã lợi-dụng câu nói c□a ông, tr□ lời:

– Cứ tạm chọn □ *Vùng I* trước đã!

Qu□ng-Trị, Qu□ng-Tín, Qu□ng-Ngãi, đ□u càng b□t-tiện hơn Thừa-Thiên và Qu□ng-Nam. Tôi suy-nghĩ nhanh trong đ□u: n□u lại từ-ch□i thì có th□ làm c□p trên bực mình, nên tôi dựa

theo câu nói của ông mà trả lời ông, vì tôi biết chắc là sẽ bị từ-chối ngay:

– Nếu thiếu-tướng cho tôi đảm-trách Thị-Xã Đà-Nẵng…

Và, để mở một lối thoát cho cả ông lẫn tôi, hầu chấm dứt vụ cử-nhiệm này, tôi nói thêm:

– Tôi có thể kiêm-nhiệm cả *Đặc-Cảnh Vùng I* lẫn *Cảnh-Lực Thị-Xã Đà-Nẵng*, để nâng phía Sắc-Phục ở đó lên… .

*

Chuẩn-Tướng Bình im-lặng một lát rồi chuyển câu chuyện qua đề-tài khác. Ông hỏi tôi:

– Anh có tham-gia đảng-phái nào không?

Tôi đáp:

– Tôi là người không đảng-phái.

Có lẽ ông muốn hỏi xem, ngoài các đảng-phái chính-trị ra, còn có hội-đoàn, phe-nhóm hoặc nhân-vật hữu-danh hữu-quyền nào khác đỡ đầu cho tôi hay không, nên ông khéo-léo:

– Hồi đó, ai giới-thiệu anh qua Phủ Đặc-ủy?

Sự-việc thật là đơn-giản, nhưng ông không nghĩ đơn-giản, và tôi cũng khó trình-bày đơn-giản.

Cả một quá-trình chuyển-biến của Ngành *Cảnh-Sát Công-An Quốc-Gia* qua suốt gần ba thập-niên hiện lên trong đầu-óc tôi; nhưng các viên-chức dù cao cấp nhất, dù lớn chức nhất, và già nghề nhất, cũng có mấy ai nắm vững vấn-đề?

Tôi đành trả lời ngắn gọn:

– Tôi được chỉ-định dự thi khả-năng chuyên-môn, trắc-nghiệm bằng máy *polygraph* dò-sự-nói-dối, học Khóa đầu tiên *Tình-Báo Đặc-Biệt Cao-Cấp* của Mỹ, rồi được biệt-phái qua

Phủ Đặc-ủy, chứ không do sự giới-thiệu của một nhân-vật hay đoàn-thể nào.

Tướng Bình lại đổi đề-tài. Ông hỏi tôi:

– Anh với Lê Văn Hảo liên-hệ thế nào?

Thì ra Cấp Trên vẫn chưa biết rõ sự liên-hệ ấy.

Tôi đáp:

– Lê Văn Hảo là em-khác-mẹ của vợ tôi.

Ông hỏi thêm:

– Sau vụ cộng-sản tổng-tấn-công *Tết Mậu-Thân 1968* thì sao?

Tôi trình-bày:

– Hảo theo Việt-Cộng; tôi có báo-cáo lên Trung-Tá Nguyễn Mâu, hồi đó là Phụ-Tá Tư-Lệnh/Trưởng Ngành Đặc-Biệt Trung-Ương; Trung-Tá Mâu nói rằng: "Trong một gia-đình, có thể có người này bên này, kẻ kia bên kia; nếu anh không dính-dáng gì với y thì thôi!" Đương-nhiên Trung-Tá Mâu và CSĐB Trung-Ương đã cho mật theo-dõi vụ này. Thực-tế, tôi, và vợ tôi, không hề liên-lạc với anh-ta.

Tôi rất ngạc-nhiên tại sao mãi đến giờ này Chuẩn-Tướng Tư-Lệnh Cảnh-Lực mới nêu vấn-đề đó ra với tôi.

Phải chăng Trung-Ương không biết chuyện đó trước khi cử tôi ra *Miền Trung*?

Còn nếu có biết và có nghi tôi thì đâu có bổ-nhiệm tôi?

Ngược lại, tuy biết mà vẫn tin tôi thì còn nhắc lại làm gì?

Hay là mãi đến gần đây mới biết?

Tôi nhớ, trước đó không lâu, trong một buổi họp tại phòng-giấy của Thiếu-Tướng Hoàng Văn Lạc, Phó Tư-Lệnh *Quân-Khu I*, nhân khi Đại-Tá Lê Quang Nhơn, Chánh-Sở I *An-Ninh Quân-Đội*, thuyết-trình về công-tác theo-dõi các quân-nhân có liên-hệ gia-đình với Việt-Cộng – các quân-nhân này có tên trong một loại hồ-sơ đặc-biệt gọi là "*Hồ-Sơ Z*"; cách phân-loại này về sau cũng được áp-dụng đối với cảnh-nhân –Đại-Tá Nhơn đã nói: "Ngay trong năm anh+em chúng tôi ngồi họp ở đây, cũng có người có hồ-sơ Z".

Năm người hiện-diện là Đại-Tá Nguyễn Xuân Lộc, Chỉ-Huy-Trưởng Cảnh-Lực Vùng I; Đại-Tá Phạm Văn Phô, Trưởng Phòng 2 Quân-Đoàn và Quân-Khu I; Trung-Tá Phạm Xuân Bách, Phụ-Tá Trung-Tâm-Trưởng Phụng-Hoàng Vùng I; Đại-Tá Nhơn, và tôi.

Họ có ám-chỉ gì tôi hay không?

Hẳn là Tướng Bình có được "*Người Bạn Đồng-Minh*" [tên gọi mới của cố-vấn CIA] cho biết, vì chính tôi đã đích-thân kể rõ mối liên-hệ ấy với "*Người Bạn Đồng-Minh*" của tôi – rồi NBĐM Vùng I báo-cáo lên NBĐM Trung-Ương, rồi vị này báo lại cho Tướng Bình, nên ông đích-thân hỏi tôi để ông trực-tiếp nghe cho rõ hơn?

Nguyên Bộ Tư-Lệnh CSQG/Ngành Đặc-Biệt Trung-Ương có khám-phá ra được một Cụm Tình-Báo Chiến-Lược của Cộng-Sản Bắc-Việt hoạt-động tại Miền Nam. Cũng như Vũ Ngọc Nhạ của cố Tổng-Thống Ngô Đình Diệm, Huỳnh Văn Trọng, là Phụ-Tá của Tổng-Thống Nguyễn Văn Thiệu, bị lột mặt nạ là cán-bộ nội-tuyến của đối-phương. Trong việc lùng bắt đồng-bọn tại địa-phương, Trưởng Ngành Đặc-Cảnh hồi đó tại Vùng I là Chỉ-Sự Phòng Cảnh-Sát Đặc-Biệt Lê Đình Khôi – nguyên là một cán-bộ VC hồi-chánh – vì đã "sơ-xuất để cho cán-bộ của địch tại địa-phương lọt lưới" nên bị nghi là Việt-Cộng nằm vùng. Khôi bị Bộ Tư-Lệnh Cảnh-Sát Quốc-Gia cắt chức, tạm giữ để điều-tra suốt nhiều tháng, xong cho trở về tiếp-tục làm việc tại cơ-quan cũ, là *Ngành Đặc-Biệt* Vùng I, bây giờ ở dưới quyền tôi*.

——-

**Sự Thật là Lê Đình Khôi phải trả tự-do cho một nữ cán-bộ VC theo lệnh của cấp chỉ-huy trực-tiếp, hồi đó là Kiểm-Tra Võ Lương, Giám-Đốc Nha CSQG Vùng I (mà theo dư-luận thì ông này đã có quan-hệ riêng-tư với bà-ta). Sau vụ đó thì chính Ô. Võ-Lương cũng đã rời khỏi Vùng I, về Sài-Gòn.*

Lê Đình Khôi hồi đó tạm-trú tại nhà của Ô. Lê-Văn Tập, một phú-gia tên-tuổi của Thành-Phố Đà-Nẵng, bạn thân của thân-phụ Khôi. Ô. Tập, có ba bà vợ, có mấy người con-gái trẻ tuổi cùng ở tại đây. Do đó, nhân-viên điều-tra tưởng rằng Khôi là con-rể trong nhà này. Nay tôi mới đến, vì chưa có chỗ ở, nên cũng tạm-trú tại đó, là nhà của nhạc-phụ tôi. Vì thế, khi *Người Bạn Đồng-Minh* muốn tìm hiểu tôi, mà cách hay nhất là nhờ chính các nhân-viên Đặc-Cảnh bí-mật điều-tra giùm, thì kết-quả là tôi trở thành *anh-em-cột-chèo* với Khôi, người đang bị theo-dõi vì bị nghi là nội-tuyến của đối-phương.

Tôi được thân-tình-viên trong nội-bộ cơ-quan CIA và *Tòa Tổng-Lãnh-Sự* Hoa-Kỳ tại Đà-Nẵng cho biết, rằng *Người Bạn Đồng-Minh* Vùng I của tôi, là Đại-Tá Kenneth Ferguson, cũng có giao cho *Người Bạn Đồng-Minh* Tỉnh Thừa-Thiên/Thị-Xã Huế đảm-trách việc điều-tra này, vì ngại nhân-viên Đặc-Cảnh trong này [Đà-Nẵng] thiên-vị về tôi, và vì trước kia tôi và vợ tôi ở Huế, mà gia-đình Ô. Lê Văn Tập cũng như Lê Đình Khôi cũng đều gốc Huế.

Người Bạn Đồng-Minh ngoài đó đương-nhiên phải nhờ Ngành Đặc-Biệt đồng-cấp [cấp tỉnh/thị] của mình; như thế thì hơn nhân-viên của Sở Đặc-Cảnh Thừa-Thiên/Huế đã vào Đà-Nẵng mò-mẫm dò-la.

Tôi biết được điều đó, nên đặt thẳng vấn-đề với Ferguson.

Các cô em của vợ tôi hồi đó còn đi học, mà nhà Ô. Lê-Văn Tập là nhà lớn, có lầu, có sân, ở giữa thành-phố, nên vào buổi chiều, nhất là vào các ngày cuối tuần, có khá nhiều bạn

học đ□n chơi, người ngoài không phân-biệt được ai là con, ai là bạn c□a con ông. Lê Đình Khôi – là con c□a Ô. Hường [H□ng Lô Tự Khanh] Loan (bạn c□a Ô. Tập) – đã cưới một cô trong s□ các cô nữ-sinh □y, không ph□i là con c□a Ô. Tập, nên Khôi không ph□i là r□ c□a Ô. Tập, tức Khôi không ph□i là *anh-em-cột-chèo* c□a tôi.

Tôi cho Ferguson xem h□-sơ c□a Khôi, với gi□y giá-thú, tờ khai lý-lịch, chứng-minh là vợ đương-nhân không có họ-hàng gì với gia-đình vợ tôi. Ferguson vừa mừng-rỡ cám ơn tôi, vừa lu□ng-cu□ng ghi-chép những đi□m c□n; tôi đoán là anh đang lựa lời đ□ biện-minh cho việc-làm c□a mình, mà suýt nữa là phạm ph□i l□i-l□m. Cu□i-cùng, không th□ d□i lòng, anh thú-nhận:

– Tôi tư□ng là anh lọt vào lưới tôi, nhưng chính là tôi lọt vào lưới anh!

Đó là câu nói ch□ng-ch□ xã-giao, nhưng nó bộc-lộ đức-tính sòng-ph□ng c□a *Người Bạn Đ□ng-Minh* c□a tôi.

Ti□p theo, tôi cho Ferguson bi□t thêm v□ một m□i liên-hệ khác trong gia-đình vợ tôi, quan-trọng hơn cái m□u tin *d□m* v□ anh-em-cột-chèo.

Ô. Lê Văn Tập, cha c□a vợ tôi (đã qua đời vào năm 1968), là thân-phụ c□a Ti□n-Sĩ Lê Văn H□o, Ch□-Tịch "*□y-Ban Nhân-Dân Cách-Mạng T□nh Thừa-Thiên / Thành-Ph□ Hu□*" vào vụ *T□t Mậu-Thân*.

Vợ tôi là *chị-khác-mẹ* c□a H□o, chứ không ph□i là một trong s□ các cô em.

Lê Văn H□o đi du-học Pháp từ nh□, t□t-nghiệp năm 1965, v□ nước dạy tại các Viện Đại-Học Sài-Gòn, Đà-Lạt, và Hu□, r□i vào trước vụ VC t□ng-công-kích *T□t Mậu-Thân* 1968 tại Hu□ thì vào rừng với đ□i-phương.

Trước kia, vợ tôi □ với mẹ ruột tại Hu□, còn H□o thì □ Châu Âu.

Sau ngày Lê Văn H□o* h□i-hương thì H□o ch□ □ Sài-Gòn và Hu□, còn tôi [cùng với vợ tôi] thì bị c□m chân trên *Cao-Nguyên* (Darlac, Qu□ng-Đức, Pleiku) từ năm 1960.

——-

**Đã b□ VC qua tị-nạn chính-trị tại Pháp từ năm 1989 và đã ch□t r□i.*

Tóm lại, vì bi□t em mình hoạt-động cho VC nên vợ tôi không liên-lạc h□i-han gì, còn tôi thì chưa h□ gặp mặt H□o cho đ□n tận ngày hôm nay.

Đó là tin-tức s□t d□o – anh-r□ thật-sự c□a một nhân-vật cộng-s□n quan-trọng hiện-thời – có giá-trị g□p bội ph□n so với trường-hợp c□a Lê Đình Khôi – ch□ là một viên-chức bị nghi, mà m□y tên *gà-mờ* gán cho là "anh-em-cột-chèo" với tôi.

T□t-nhiên Ferguson đã cho tái-ki□m-chứng, và đã có được sự thật một cách đơn-gi□n, nhanh-chóng, d□-dàng.

Từ đó, anh c□i-m□ và tận-tụy với tôi hơn bao giờ.

Nhưng cũng từ đó tôi ph□i kh□ nhọc với công-vụ hơn bao giờ, vì ph□i đương-đ□u nhi□u hơn với c□ *khách ngoài ngành* cũng như *bạn trong ngh□*, trong lúc còn ph□i đ□i-phó với *quân thù* c□ *đằng trước mặt* l□n *đằng sau lưng**.

——-

**Sự-việc này đã được k□ lại trong cu□n "V□ Vùng Chi□n-Tuy□n" do Nhà "Văn Nghệ" □ mi□n nam California xu□t-b□n năm 1996 (trang 302-03).*

B□ng-nhiên, trên di□n-đàn vô-tuy□n "PalTalk" vào ngày 23-8-2010, cựu Thi□u-Tá Liên Thành, cựu CHT/CSQG Thừa-Thiên–